

בשביל

עצמך

תמיד כשעבר בין חדרי הפנימייה היה נראה לנתי המקום הזה, שהיה אמור לשמש בחורים עייפים בסוף היום למנוחה ומרגוע, כמקום עבור וחשוך שהיה מתאים יותר לשמש מחנה פליטים.

אבל כעת בערה בו התחושה הזאת יותר מתמיד.

שוב פעם קרא לו הרב גדליה לחדרו, אך הפעם בשונה מפעמים קודמות הוא היה נחרץ. וההודעה על כך שבשבוע הקרוב יאלץ נתי ללכת הביתה עד שיתחייב להיות נוכח בכל הסדרים והתפילות בצורה והמתכונת שדורשת הישיבה, עמדה ליטול ממנו את שפיותו.

'שוב הוא מתחיל איתי הזקן הזה' חשב נתי ודחף לתיק הגב שלו את מברשת השיניים. 'עוד פעם הוא מוצא בי סמרטוט להתעללות במקום האלו שדורשים באמת טיפול' רטן וסגר את התא של המסרק והבושם. 'מה עם בנצי, גם הוא היה איתי בחדר כשהמשגיח נכנס פתאום באמצע הסדר. ומה עם רובי שישן באותו זמן בחדר ליד שגם אותו תפס המשגיח על חם'.

נתי הכניס את התפילין שלו לתיק וסגר אחריהם את הרוכסן בחמת זעם. זה לא צודק. תמיד הוא מתעלק דווקא עליו. אז מה אם הוא לא מחייך לו כל הזמן כמו בנצי, ולא הולך להתייעץ אתו על כל צעד כמו רובי, כאילו שהליקוקים הללו עושים אותם יותר טובים ממנו.

הוא ניגש לעבר המיטה והוציא מתחת הכרית את הטלפון הנייד התומך בשר שלו והכניס אותו לתוך הכיס. הוא ילך הביתה עכשיו כמו שביקש ר' גדליה, אבל הפעם הוא לא עומד לחזור כל כך מהר. המשגיח הזה ילמד פעם אחת לקח על זה שהוא זרק אותו מהישיבה

נתי כיתף את תיק הגב שלו על גבו, ופנה בזעף לעבר גרם המדרגות. התסכול גאה בו עד כדי כך שכמעט לא שם לב ונתקל בירידתו באדם גבוה ורחב שהיה שם.

"נתי?" היה זה יעקב. אברך כבן שלושים וחמש שלמד עם בחורים בישיבה בסדר שלישי, שעלה במדרגות ממול נתי.

"הי יעקב, מה קורה" אמר נתי.

"ברוך ד' מצויין" ענה יעקב והביט לעבר התיק שנשא נתי על גבו. "מה קרה נתי, לאן זה, מה אתה עוזב אותנו?" שאל.

יעקב היה אדם אמיתי, ידע נתי. מעולם הוא לא דיבר עם צוות הישיבה על אף בחור, למרות שהללו ניסו לעשות זאת אתו לא מעט פעמים. ואם היה אפשר להצביע על אדם אחד במקום הזה שבאמת אהב אותו והיה אכפת לו ממנו, היה זה יעקב. האברך הפשוט והחייכן שתמיד היה לו זמן לשמוע את כל המבוכות והתסבוכות שמלווים בחור בישיבה.

"כן" ענה נתי.

"למה מה קרה" תמה יעקב.

נתי פלט אנחה כבדה מפיו. "נו מה יכול להיות, שוב פעם הרב גדליה" הוא אמר. "אבל עזוב, הפעם אני אתו גמירתי".

"מה זאת אומרת?" התעניין יעקב, לא מבין למה מתכוון נתי.

"אני לא חוזר יותר לישיבה" אמר נתי.

"לא הבנתי" אמר יעקב, "הוא זרק אותך לצמיתות?"

"לא" ענה נתי. "אני החלטתי מעצמי לא לחזור".

יעקב נעצר על מקומו. ההכרה המזעזעת חלחלה לאט לאט לתודעתו. הוא קלט בדיוק מה קרה ורק הביט בפניו של נתי ושתק. "אתה ממחר לאנשהו?" שאל לבסוף.

"לא" ענה נתי.

יעקב לא אמר מילה. רק הכניס את ידו לכיסו, הוציא ממנו את מפתחות הרכב והושיט אותם בטבעיות לנתי. "חכה לי ברכב, אני כבר מגיע" אמר, ובלי לחכות לתגובה הניח את המפתחות בכף ידו של נתי.

נתי המום מההצעה של יעקב, ירד לחנייה והלך לעבר המכונית, פתח את דלתותיה החבוטות של הטויוטה קורולה שנת 2011, זרק את תיק הגב שלו במושב האחורי ולאחר מכן נכנס למושב הקדמי על יד הנהג והמתין ליעקב.

יעקב יצא לאחר כמה רגעים מפתח הישיבה כשהכובע החצי מקומט מונח על ראשו ברשלנות והחליפה מתנפנפת בין ידיו, ונכנס גם הוא לרכב.

"לאן נוסעים" שאל נתי.

"יוצאים לסיבוב, כבר תראה" ענה יעקב, נע על מקומו וסוגר אחריו את דלת הרכב.

נתי שתק. הוא בין כה לא ממהר לאף מקום.

יעקב התניע והם התחילו בנסיעה.

כעבור כמה דקות חנתה המכונית בחניון הפארק העירוני. נתי יצא מהרכב לבוש במעיל רוח קצר ולאחריו יעקב הירושלמי שהסתפק בסוודר דק בלבד. הם התחילו ללכת בין שבילי הפארק. הפארק היה ריק בשעות הללו של הערב. מידי פעם חלפו על פניו של אדם עם בגדי ספורט שעשה ריצה כשלאוזניו אוזניות קשת גדולות, אבל מלבד זאת כמעט לא ראו אף אחד. זה היה טוב בשביל נתי, טיפה שקט לנקות את הראש ולעשות בו קצת סדר בתוך כל הבלגן שגאה בתוכו.

הם צעדו בדממה עד שהגיעו לאגם והתיישבו על ספסל שניצב ממולו. יעקב הוציא חפיסת סיגריות מכיסו ונטל ממנה שתי סיגריות, מושית אחת מהן לנתי.

נתי היה המום. מעולם לא היה ידוע לו שיעקב מעשן.

"יש לך אש" שאל יעקב בפשטות, "פשוט שכחתי את המצית שלי ברכב".

"כן בטח" ענה נתי ומיד הוציא את המצית מכיסו והדליק בה את שני הסיגריות.

יעקב לקח שאיפה מלא ריאותיו מהסיגריה והניח את ידו על כתפו של נתי, "אז מה קורה נתי?" הוא שאל.

נתי תלה את עיניו ביעקב שפלט לאיטו את העשן מפיו בטבעיות. אף פעם לא ראה אותו מעשן קודם לכן. לאחר מכן הסיט את ראשו והביט על פני האגם השחורים "נמאס לי מר' גדליה הזה" אמר ופלט עננת עשן מפיו. "כל הזמן הוא יודע לראות בי דווקא את הדברים שבהם לטענתו אני לא בסדר".

יעקב שתק והקשיב.

"תמיד היו לו טענות על התספורת שלי. הוא אמר ש'בן תיירה' לא צריך להסתובב עם דירוג כזה" אמר נתי. "אבל זה עוד מילא. הקטע הוא, שלפני חודש התחילו להיות לו בעיות גם עם הגרביים שלי, והוא קרא לי ואמר שבישיבה כאן לא הולכים עם גרביים של בנות" אמר. "ויום אחרי זה עוד הפעם הוא קרא לי והתלונן על הסמלים של המותגים שיש לי בחולצה. הוא אמר שהחולצות שלי התחילו להזכיר לו גן חיות, פעם

סוס, פעם נשר ופעם תנין" חיקה נתי את ר' גדליה ואיפר את הסיגריה בעצבים. "גם בן הוא, מה הוא חושב לעצמו" רטן, "שכולנו צריכים להתלבש כמוהו, עם חולצה רחבה שלוש מידות מהגודל שלנו ומכנסיים שאני יכול להכניס בהם את שתי הרגליים שלי בשרוול אחד" אמר בזעם.

יעקב גיחך לנוכח התיאור של נתי וטפח על שכמו. "אוי נתי כמה שאני מבין אותך" אמר ולחץ על כתיפו. "גם אני בתור בחור הייתי אוהב להתלבש. בארון שלי היו חמישה חגורות, שלושה זוגות נעליים ליום חול ושני זוגות נעליים לשבת. וגם החולצות שהיו לי היו מהמותגים המובילים" אמר. "הגרביים האלו" המשיך והחווה בידו על גרביו של נתי, שהיו מלאות במשבצות קטנות בצבעי אדום לבן. "עוד לא היו במודאז, אבל אני מניח שאם הם היו לי לפחות עשרה זוגות בצבעים שונים" אמר. "וזה בלי לדבר על אוסף העניבות שלי" חייך יעקב. "אני אפילו זוכר שהגיע אלי חבר שלמד ועד מעלי שיצא לפגישה וביקש ממני עניבה" אמר והביט על פני האגם, מעלה זיכרונות משנות הבחרות שלו בישיבה.

נתי הביט ביעקב ושתק.

"אבל גדלתי מאז" אמר יעקב. "התחתנתי. וכשאתה במרוץ מטורף כל היום להביא כמה שקלים הביתה ובמקביל לטפל גם בילדים, אתה שוכח מכל זה והדברים שמעסיקים אותך הם עניינים אחרים" אמר.

"אז מה הבעיה שלו" אמר נתי. "הנה תראה את עצמך, אתה לא נראה אחד שהוריד את הכיפה בגלל זה".

יעקב חייך. "נכון" הוא אמר. "אבל לר' גדליה בתור משגיח אכפת גם מהשם של הישיבה שלו, ולא נעים לו לשמוע על זה שאנשים מחוץ לישיבה אומרים שהבחורים שנמצאים אצלו הם בחורים מודרניים".

נתי פלט עננת עשן מפיו. "אז הכל בשביל השם של הישיבה שלו" אמר בבוז. "העיקר הוא אומר להורים שלי שהוא רק רוצה בטובתי הזקן הזה. אעלק".

יעקב ספג בשקט את המילים שהשמיע נתי. מעולם לא הוכיח אותו על מה שאמר. "כשם שמצווה לומר דבר הנשמע כך מצווה שלו לומר דבר שאינו נשמע" היה אומר לו הרב בישיבה כשהיה בחור. התפקיד שלו כעת זה רק להקשיב ולשמוע מה שיש לנתי לומר.

"ולפני שבועיים הוא ניגש אלי ודיבר איתי על זה שכבר כמעט חודש אני לא מגיע לתפילות בישיבה" אמר נתי. "אז אמרתי לו שבאמת אין לי משהו נגד התפילות בישיבה, אבל מה אני אעשה שאני לא מצליח לקום בבוקר".

יעקב הכיר את נתי ושיער לבד מהם שעות השינה שלו, ולא היה מופתע במיוחד מכך שהיה קשה לנתי לקום לתפילות. "ומה הוא אמר לך" שאל.

"הוא אמר לי שזה בגלל שאני לא רוצה באמת, ואם רק הייתי רוצה, הייתי קם" אמר נתי. "ואני אומר לך שזה שטויות!" הוסיף בזעם. "אין לבנדא'ם הזה מושגים כמה ניסיתי לקום בזמן. מה לא עשיתי. אפילו ביקשתי מחברי החדר שלי שישפכו עלי מים וזה לא עזר, והמשכתי לישון כמו פגר על כרית רטובה".

יעקב הקשיב לנתי. "אני גם חושב שזה לא תמיד תלוי ברצון" אמר. "אני זוכר שגם לי היה נורא קשה לקום בישיבה בבוקר, ואפילו בימים שהייתי הולך לישון באחת עשרה וחצי פשוט לא היה אפשר להזיז אותי מהמזרון. והייתי מבקש מחבר חדר שלי שבמקרה ואני לא קם שיעיר אותי לסוף זמן קריאת שמע של הגר"א. יש אנשים שפשוט קשה להם עם הקימה בבקרים" אמר.

"אז מה הוא רוצה ממני" אמר נתי בחוסר אונים, "מה אשמתי שלו קל לקום בבוקר. הוא חושב שכולם כמהו?" אמר ולקח שאיפה מהסיגריה. "והקטע הוא שבאותו יום שהוא קרא לי על התפילות, הוא תפס אותי באמצע סדר ב' מדבר עם בחורים בפנימייה" אמר נתי. "איזה לוזר אני".

"אל תעשה מזה עסק" אמר יעקב ותפח על שכמו של נתי.

"חכה, זה עוד לא נגמר כאן" אמר נתי, מכה באצבעו על הסיגריה ומפיל מראשה חתיכות חרוכות. "היום ראה אותי אחד מההמשב"קים הלקקניים שלו מדבר בטלפון מחוץ לישיבה. והשטינקר הזה הלך וסיפר על כך לר' גדליה" אמר נתי בכעס. "סתם איזה בחור קוץ, שנמצע בבית מדרש בדיוק כמוני. העיקר שהוא מקרקר כל היום סביב ר' גדליה". נתי ממש כעס. "וכמובן שר' גדליה קרא לי ושאל אותי למה אני מחזיק טלפון בישיבה".

"ומה אמרת לו" שאל יעקב.

"אמרתי שאני לא חושב שיש בעיה להחזיק טלפון בישיבה. אחרי הכל זכותי לא לדבר בטלפון של הישיבה, כשכל הבחורים שמחכים בתור עומדים מסביבי ושומעים את כל השיחה שלי. וחוץ מזה, זה הרבה יותר נוח. ככה אפשר להיות איתי בקשר גם מחוץ לישיבה, בנסיעות הביתה וכל זה" אמר נתי.

"אני מסכים לכל מילה שלך" אמר יעקב. "ומה הוא ענה לך" שאל.

פניו של נתי החמיצו כאילו בלע לימון. "אוי, עזוב" אמר, "מעצבן אותי להיזכר בתגובה שלו".

"למה, מה הוא אמר" יעקב לא הרפה.

"הוא התחיל להרצות לי ש'בן תיירה' לא צריך להרבות בשיחה בטלה וזה יכול להוציא אותי מהלימוד, וגם אני יכול להתמכר חס ושלום לקווי נייעס, וכל מיני דברים מהסוג הזה" אמר נתי ולקח שאיפה מהסיגריה. "ועוד יותר עצבן אותו שהיו לי בטלפון שירים" אמר נתי. "סתם הוא עשה מזה 'ביג דיל', אפשר לחשוב שהיה לי בו אינטרנט. והוא עוד אמר לי שרק בגלל זה מגיע לי לעוף, שהבאתי פלאפון טרף לשיבה".

יעקב הכיר את נתי וידע שאם היו לו שם שירים, הם מן הסתם לא היו של אברהם פריד וגם לא של מרדכי בן דוד, ואפילו לא טראנסים של ננ"חיים. יעקב נאנח. "אוי נתי מה אני אומר לך" אמר ותפח על שכמו של נתי, "לא תמיד קל לנו, לא תמיד האנשים שמסביבנו מרגישים באמת את הכאב שלנו. אני לגמרי מבין אותך, אבל אסור לך לתת לזה לשבור אותך" אמר והביט בעיניו של נתי.

נתי הוריד את עיניו ותמך בראשו בשתי ידיו "אבל אני לא מסוגל כבר אתו, הוא מוציא לי ת'מיץ. כל הזמן הוא מחפש אותי, מעיר לי. חלאס! שכבר ישחרר. אני ילד גדול ואם אני אעשה משהו אני יעשה אותו מרצוני בלי שום כפייה" נתי התנשף.

"אני מסכים אתך..." אמר יעקב, "שעיקר התפקיד שלנו בעבודת ד' הוא לקיים את התורה מרצוננו, בלי שום התערבות וכפייה של מישהו שיושב לנו על הראש" אמר והביט על פני האגם השחורים. "השאלה היא" המשיך, האם כשיתנו לנו את המושכות לידיים, נזכור את התפקיד שמוטל עלינו, או שפתאום נרגיש אדונים לעצמנו ונשכח בכלל את כל הסיבה שבגללה אנחנו כאן".

נתי הסתכל על פניו של יעקב שהיו ממוקדות אי שם בנקודה נעלמת בלב האגם. "תראה" אמר והשפיל את עיניו אל החול, "אני מסכים אתך שזה מה שבאמת צריך להיות, אבל כרגע, גם אם אני אקבל את המושכות לידיים, אני לא יהיה מסוגל לעשות משהו שיעשה את הבנאד'ם הזה מרוצה" אמר נתי.

"לפעמים אדם חושב שהוא עושה טובה לאחרים, אבל האמת היא שהוא עושה טובה רק לעצמו" אמר יעקב. "מה אכפת לך איך ר' גדליה ירגיש, אתה לא אמור להסתכל עליו בכלל. אל תיתן לזה להרוס לך ת'חיים. אם אתה מחליט שאתה קם בבוקר, תחשוב שאתה עושה את זה נטו בשביל אלוקים. אל תתייחס ואפילו טיפה, לזה שר' גדליה רואה אותך באותו זמן. אתה לא עובד בשבילו, אתה עובד בשביל הקב"ה".

נתי הקשיב לדברים שהשמיע יעקב והביט על פני האגם.

עובד בשביל אלוקים.

ההגדרה הכל כך פשוטה שנתן יעקב לכל סדר היום שלו, הייתה כל כך רחוקה מלהיות באמת כזאת. האם כשהוא קם בבוקר הוא זוכר את אלוקים? האם בזמן שהוא מתפלל הוא זוכר את הבורא שנמצא לפניו ושומע כל מילה שיש לו לומר? האם באותם פעמים בהם הוא לומד הוא מודע לקשר שהוא מחזק עם אבא שבשמים?

מתי היתה הפעם האחרונה שהוא חשב על הקב"ה? מתי היתה הפעם האחרונה שהוא דיבר אתו באמת, לא בתוך התפילות החטופות שהוא בקושי מצליח לקלוט מה הוא אומר? מתי בפעם האחרונה היה מודע לאיזו מערכת יחסים כלשהיא שמתנהלת ביניהם? מעולם לא עצר רגע אחד לחשוב על רצף הפעולות היומיומיות שכרוכות בקשר הזה. תמיד רק דאג לוודא שר' גליה קלט אותו יושב במקום, ובכך היה מרגיע את עצמו שכבר העביר את הכרטיס היומי והכל בסדר.

נתי נאנח והפיל את ראשו על ברכיו. התסכול אכל אותו. נמאס לו. נמאס לו מר' גדליה, נמאס לו מהעולם, נמאס לו מעצמו. עד כמה אפשר ליפול בפח כל כך עמוק, עד כמה אפשר להרגיש כל כך עלוב ונבזה, עד כמה אפשר להרגיש כזה לא יוצלח ששום דבר לא הולך לו. לבסוף תפס את בדל הסיגריה שנגמרה בידו והשליך אותו בעצבים אל האגם. "אני שונא אותו" סינן לעצמו בשקט מבין שיניו. "אני מבין אותך יעקב, אתה צודק בכל מילה שאתה אומר" אמר נתי, אך תאוות הנקמה עדיין בערה בו, "אבל אני לא מסוגל לעשות דבר שיעלה לבנאד'ם הזה חיוך על הפנים".

יעקב הביט בנתי ושתק, רק הושיט את ידו וליטף בעדינות את גבו. "אתה בחור חזק נתי" אמר ומשך לאט את נתי, מקרב אותו אליו בחיבוק חם. "אתה תעמוד בזה, אני בטוח".

נתי עמד כבול בין ידיו של יעקב הגבוה ממנו בראש, שהקיף אותו בחיבוקו, חש באותו רגע בחום שעוטף אותו, באמון שהיה נסוך במילים של יעקב. יש מישהו שבאמת אוהב אותו, מאמין בו ונותן לו תקווה. גוש החל לטפס במעלה גרונו, עוד רגע וכמעט החל לבכות, אבל הגבר שבתוכו לא נתן לזה לקרות.

"תודה יעקב" אמר נתי לאחר שהרפה יעקב את ידיו. "אני לא יודע מה הייתי עושה בלעדיך".

יעקב חייך אל נתי. "אני לא עשיתי שום דבר" אמר. "זה התענוג שלי לדבר אתך".

נתי השפיל את עיניו במבוכה.

"בא נחזיר אותך הבייתה" אמר יעקב. "כבר מאוחר".

השניים חצו בחזרה את שבילי הפארק ונכנסו לרכב. לאחר שבע דקות של נסיעה עמד הרכב בפתח ביתו של נתי.

"לילה טוב" אמר יעקב.

"תודה על הכל יעקב. לילה טוב" החזיר נתי.

"נהיה בקשר" אמר יעקב והביט בנתי שהיה נראה די רע, "יהיה בסדר, אתה עוד תראה".

נתי חיך חיוך קטן בעוגמה והביט ביעקב שהתניע את הרכב.

"להתראות" אמר לנתי מנופף בידו וכעבור רגע התרחק עם רכבו משם.

נתי הביט ברכב שנעלם אי שם בהמשך הכביש. עכשיו הוא לבד. רק הוא בעצמו יצטרך עכשיו לעמוד מול אבא ולהסביר לו מה קרה ומהן ההחלטות שלו בעקבות כך. הלוואי שזה יעבור בשלום.

בהיסוס פסע נתי לתוך הבנין ונעלם אי שם בגרם המדרגות, מותיר את דלת הזכוכית להיטרק אחריו בקול רעש גדול.

הימים הבאים שעברו על נתי היו נראים כמו חלום רע. בהתחלה אביו נדהם לשמוע שהוא עף מהישיבה, ועוד יותר הזדעזע כששמע שנתי לא רוצה יותר לחזור אליה. "אבל איפה תהיה בינתיים" שאל.

"אני כבר אסתדר" אמר נתי, "אולי אני אצא לעבוד איפשהו".

פניו של אביו של נתי שידרו חוסר מנוחה. "אבל איך זה יכול להיות שהבן שלי יצא מישיבה בגיל שמונה עשרה וילך לעבוד?!" אמר, והיה נראה שהוא עומד להתעלף.

נתי כל כך לא סבל את התגובה הזאת, אבל ציפה שהיא תבוא מתישהו. אחרי הכל, אי אפשר לצפות מאבא שהוא גם ראש כולל, שדואג כל הזמן שהילדים שלו יראו בנים שגדלו בבית של תורה, שיקבל בקלות שלבן שלו נמאס כבר לשחק בהצגה שכפו עליו במשך שנים. "אבא" אמר בתקיפות, "אלה הם החיים שלי, ואני מספיק גדול בשביל להחליט מה אני אעשה בהם, ואם אמרתי שאני לא חוזר לישיבה אז אין על מה לדבר" חתך בנחרצות.

לא היה עם מי להתווכח, זה היה נראה אבוד מראש. אף פעם לא הצליחו ללכת עם נתי ראש בראש, כל ניסיון כזה שלהם תמיד נכשל ונתי קיבל בסוף את מה שרצה, אם לא בכוח, בעוד יותר כוח.

הזמן חלף ואיתו הימים שהפכו לשבועות ונתי לא חזר לישיבה. הוא היה יושב רוב הזמן בחדרו, מדפדף בספרים, בוחה במסך של הטלפון שלו, שגדל עם הזמן עד שכבר נעלמו ממנו המקשים. אפילו היציאות לתפילה במניין נהיו תכופות פחות ופחות. הטלפון בבית לא הפסיק לצלצל מהישיבה. המשגיח היה כמה פעמים על הקו וביקש את נתי לשאול אם הוא רוצה לחזור לישיבה במתכונת שהם סיכמו ביניהם.

"שיחפש אותי" היה אומר נתי, "אני לא עומד לדבר אתו מילה" אמר ונכנס לחדרו, מותיר את האב הנבוכ לבד עם הטלפון בידו, בניסיון להסביר למשגיח שנתי לא יכול, או יותר נכון, לא רוצה לדבר כעת.

יום אחד הגיע סוף סוף הצעת עבודה. היה זה ששון אמסלם המרוקאי מבית הכנסת, שהיה זקוק לזוג ידיים עובדות וחיפש בחור צעיר עם מרץ שיעזור לו. אמסלם היה בעלים של קייטרינג שבישל את האוכל לכל השמחות של תושבי השכונה. מדובר היה בקייטרינג ששייך לרשת מסעדות גורמה שהייתה בעלת סניפים בכל הארץ.

אותה רשת מסעדות הייתה שייכת לאבא של ששון אמסלם. יהודי מבוגר בן שישים ושבע שעלה לארץ ממרוקו כשששון בנו היה תינוק, והצליח בעסקי המזון. מחנות קטנה שמכרה אוכל מרוקאי ביתי, התפתח למסעדה קטנה בסגנון מזרחי, עד שזאת גדלה והחלה לשלב בתוכה את כל סגנונות המזון, עד שנהייתה בסופו של דבר לרשת מסעדות הגורמה "אקזוטינה" שהייתה מוכרת בכל הארץ כרשת המסעדות שהיו באיה נמנים מאנשי העשירון העליון של החברה הישראלית. וששון בנו בן השלושים ושתיים שנולד לתוך המטבח, ניהל בשכונת מגוריו שגר בה קייטרינג קטן, שבשלב מאוחר סיפח אותו אליו אביו כעסק מטעם רשת המסעדות, ובכך עיטר גם אותו בשמו היוקרתי.

לנתי זאת היתה נשמעת ממש הצעה זהב. תמיד אהב לבשל. בישיבה היה מעביר הרבה מזמנו מול כיריים חשמליים וכלי מטבח מאולתרים שהיו זמינים לו בישיבה, או כאלו שהצליח לפלח מהמטבח בלי שאבי הטבח שם לב. וההזדמנות להיכנס לעסק הזה עמוק וגם לעשות מזה כסף היתה נשמעת לו לא רעה בכלל.

יצירת הקשר עם ששון הייתה די מהירה. הלה לא שאל יותר מידי שאלות, וכבר כשראה את נתי מצא חן בעיניו הבחור הבלונדיני והרזה. "אתה תהינה בעבודה אצלי" אמר לנתי במבטא מרוקאי מתגלגל. "אצלינו חיים ונושמים את המטבח"

נתי נכנס לעניינים בקלות. די מהר לקח לו לקלוט את העסק. עם הזמן הצליח לאמוד את כמויות המרכיבים בסירים גדולים של חמש עשרה ליטר. למד מה זה 'סיר מתהפך', התחיל להשתמש בתבלינים מיוחדים, ואפילו טיפים מיוחדים לאפייה שהיו שמורים לטובי השפים נתגלו לו. ששון אהב את נתי. הוא היה בחור ממושמע שהתמסר לעבודה ותמיד הושיט לו עזרה בכל מה שנצרך.

זה היה בצהריים של אחד מימי חמישי. אמסלם קיבל הזמנה של סיר טשולנט וסיר קוגל, שצריכים להגיע הלילה לסיום מסכת שמתקיים בביתם של משפחת בלוך.

"אני לא יודע למה זה יותר מידי חריף" אמר אמסלם, טועם בפיו מהאיטריות שמיועדות לקוגל שהכין. "יש לזה גם טעם קצת טפל" אמר מהורהר.

"תביא רגע" נתי מעשי, נוטל את המזלג מידו של אמסלם ושולף באמצעותה כמה איטריות מהסיר הגדול. "נו באמת" הוא אומר בו בזמן שהוא מצקצק בלשונו את האיטריות המוכנות חלקית. "איך שכחת לשים סוכר חום?".

עיניו של אמסלם נפערו כאילו ראה לפניו אוצר. "שיוהו! סוכר חום!" קרא בקול. "בדיוק נגמרה לי השקית ורציתי להביא חדשה. איך שכחתי מזה. מזל שעוד לא מאוחר מידי".

"אני אביא לך" אמר נתי, תוך כדי שהוא רץ למחסן וגורר ממנו על הרצפה מארז גדול של שמונה שקיות סוכר חום, קורע אותו ומוציא ממנו שקית אחת וממהר איתה לעבר אמסלם שחיכה ליד סיר הקוגל.

אמסלם קיבל לידיו את שקית הסוכר בפנים קורנות מאושר. "מה הייתי עושה בלעדך נתי" אמר בעודו מרוקן מתכולת השקית לתוך הסיר. "ישתבח שמו ששלח לי אותך, איזה בחור טוב. אתם באמת נהיים בני אדם שם בישיבות אה".

'חבל שר' גדליה לא שומע את זה' חשב נתי במבוכה, לא מוצא לנכון את המילים שעליו לומר. "אתה יודע..." גמגם, "בערך... ככה אומרים".

"אתם לומדים תורה ומתפללים כל היום, כמה זכויות יש לכם. בשמים תהיו מהאנשים שישבו הכי קרוב למלך" אמר אמסלם בהתלהבות. "אחח, כמה אבא שלי היה רוצה שאהיה בחור ישיבה כמון. אבל מה אני אעשה, לא הצליח לי. הלוואי על הבנים שלי, בעזרתו יתברך".

נתי הרגיש אי נעימות בתוך תוכו. אם אמסלם היה יודע באמת עם מי הוא מדבר, לא היה מתייחס אליו ככה. "להעמיס את הסיר של הטשולנט עכשיו לאוטו?" שאל בניסיון להסית את נושא השיחה.

"מצטנע, אה?" אמר אמסלם לנתי ותפח על שכמו. "נו נו, אמרתי לך שאתם צדיקים. לגבי הסיר, כן. אותו צריך כבר להעמיס באוטו. ועם הקוגל, ניתן לו עוד קצת זמן כדי שיתבשל עם הסוכר. אבל תרצה קודם לבוא איתי למנחה וערבית?" שאל.

"כבר התפללתי מנחה" השיב נתי.

"אוהו, זריז אתה. 'זריזים מקדימם למצוות', ככה אומרים, לא?".

נתי שתק והנהן בראשו לחיוב.

"אין עליך" אמר אמסלם וניגש לעבר הדלת. "נתראה אחרי ערבית" אמר וסגר אחריו את הדלת.

נתי נשם לרווחה. הוא לא באמת התפלל מנחה, אבל כבר לא יכל לסבול עוד דקה אחת יותר את הדיבורים של אמסלם סביבו על בחורי ישיבות שלומדים תורה כל היום. 'עוד איזה תמים' חשב לעצמו והרים את סיר הטשולנט שהיה מוקף בראשו בניילון נצמד, פונה עמו לעבר היציאה לחניון. 'קונה את כל הסיפורים שלבחורי ישיבות אין שום דבר בראש חוץ מתורה. יללא יללא...'

לאחר שסיים להעמיס את הסיר ברכב וחזר למטבח, הוציא נתי את הטלפון מכיסו, פתח את האפליקציה 'תפילון' ונעמד להתפלל מנחה מול אחד מעמודי המטבח.

אתם תהיו מהאנשים שישבו הכי קרוב למלך' הדהדו המילים במוחו.

מלך? איזה מלך? הוא בכלל מכיר אותו? האם פעם יצא להם לדבר?

המחשבות לא הפסיקו להתרוצץ במוחו של נתי במשך כל התפילה. גם כשפסע אחרנית ל'עושה שלום' המשיכו להטריד השאלות את מוחו. עם מי הוא דיבר עכשיו כשנעמד מול העמוד? הוא עצר על מקומו והביט כלפי מעלה, כאילו מצפה לראות שם מישהו.

אלוקים?

האם אי פעם באמת דיבר איתו?

תחושה מוזרה חלפה בנתי. הוא רצה לפתוח את הפה ולנסות לדבר אתו, פשוט לומר את כל מה שהיה לו בראש, לשתף את האבא שבשמים בכל מה שעובר עליו. אבל לא הרגיש נעים לעשות זאת. כי איך הוא במצב שלו היום, שברח מאותו אבא אוהב והשתחרר מהרבה כבלים שהיה אסור בהם עד היום בגללו, יכול לבוא ולמצוא אצלו מקום מפלט שיכיל את כל התסכול שלו.

נתי הסתובב במטבח סחור סחור. למה, לכל הרוחות. למה הישיבה לקחה ממנו גם את אבא שבשמים? הרי איתו מעולם לא רב, מעולם לא כעס עליו. אז למה היא עשתה אותו כל כך רחוק ממנו עכשיו.

הוא התהלך מתוסכל ממקום למקום, בעט בארגזים, דרך על כוסות חד פעמיות שהתגלגלו מתחתיו, עד שלבסוף התיישב מותש על הרצפה, שומט את גבו על הקיר. למה הוא מרגיש כל כך לבד? למה?

לא היה ברור לנתי מאיפה זה בא לו, אבל קול קטן בתוכו קבע שערבית הוא ילך להתפלל במניין.

הוא הגיע אל בית הכנסת המרוקאי בדיוק לקראת סוף השיעור בהלכה שהתקיים בין מנחה לערבית. רוב היושבים שם היו יהודים פשוטים בסגנון של אמסלם, חלקם

צעירים וחלקם מבוגרים, שהקשיבו כולם לרב שמסר את השיעור. יהודי צעיר בבן שלוש ושלוש, שריתק את כולם בסוגיות הלכה משולבות בעניינים אקטואליים מענייני דיומא.

נתי נעמד בצד והמתין שהשיעור יסתיים. כעבור חמש דקות הרב סגר את הספר ונעמד לומר קדיש. נתי ראה ממקומו את אמסלם צועק את מילות הקדיש בקול ובעיניים עצומות. בתחילה היה נדמה לנתי שזו סוג של תמימות, אך לבסוף הבין שלאמסלם בשונה ממנו, יש מי שישמע את הבעיות שלו.

"או הנה אתה נתי" קרא אמסלם בקול בשעה שהבחין בו והחל לפסוע לעבר נתי. "רואה את הרב הזה, הרב כהן. זה צדיק אמיתי זה, ממש כמוכם הבחורים שיושבים כל היום ולומדים תורה. חייבים לעשות הכירות בינכם" אמר.

נתי נרתע על מקומו. "זה בסדר, אין צורך". רק זה מה שחסר לו עכשיו, שאמסלם יעשה לו פדיחות בפני הרב כהן. הוא גם ככה לא נראה אדם תמים כל כך, שראה בחיים שלו כמה בחורי ישיבות. ברגע הראשון שיראה את נתי, יבין מיד במי מדובר.

החזן ניגש לעמוד ועטף את עצמו בטלית. "עוד רגע מתחילים" אמר נתי, נהנה מההזדמנות לקטוע את השיחה. "אני אלך להביא סידור" אמר והתרחק משם.

נתי התעכב בכוונה תחילה ליד ארון הסידורים, מחפש את הסידור הכי ישן שיכל להיות שם, מביט בזווית עינו באמסלם שהחל להתארגן לתפילה יחד עם עוד מתפללים, עד שהתפילה התחילה. הוא נשאר להתפלל מאחור, מותיר את אמסלם מקדימה יחד עם שאר חבריו.

נתי התהלך רוב התפילה הלך וחזר לרוחב בית הכנסת. מידי פעם עצר להציץ בסידור, בניסיון לעורר קצת רגש באמירת רצף המילים שהשמיע.

התפילה נגמרה. רוב המתפללים כבר יצאו מבית הכנסת. נתי נותר עומד במקומו, מחכה לאמסלם שיסיים את התפילה והם יחזרו יחדיו לקייטרינג. אבל אמסלם לא מיהר. הוא סגר את הסידור, נשק לו והניחו במקומו בתוך התא. לאחר מכן צעד לעבר ארון הקודש, נעמד מולו והשעין את ראשו ואת ידיו על הפרוכת.

נתי הביט באמסלם, בתמימות והפשטות שבקעו מתוך המעשים שלו. איך הוא מתחנך לאלוקים כמו ילד קטן שמבקש טובה מאבא שלו, איך הוא מרגיש כל כך פתוח אתו. הוא עצמו לא היה מעז לעשות את מה שאמסלם עושה כעת, אבל בתוך תוכו קינא בו על הקשר הטוב שהוא מצליח לשמור עם אבא שבשמים. גם הוא רצה כזה קשר, גם הוא רצה להרגיש שיש מישהו שתמיד יוכל לשמוע אותו בכל מקום ובכל מצב, בלי

שיסתכל על איך שהוא מתלבש ועל השעות שהוא קם. אבל איך הוא יכול לבוא לאלוקים אחרי שכבה התרחק ממנו.

הוא הרכין את ראשו והביט בחרטומי נעליו. הם היו נעלים שטוחות בצבע כחול זמש, עם סולית גומי לבנה. כמה היה רוצה כזה קשר. כמה.

ואז הבליחה ההכרה במוחו של נתי, מאירה כמו קרן אור בחשיכה. והסבירה לו שהמצב שאליו הידרדר לא קרה חלילה מבגידה באבא האוהב שלו או מפריקת העול שלו מעליו, משום שמעולם לא נשא על גביו את העול הזה. שהרי גם שהתפלל ולמד בישיבה מתחושת מחויבות, לא היתה זאת מחויבות לריבונו של עולם שדרש ממנו לקיים תורה ומצוות, אלא מחויבות למערכת, שהכריחה אותו לשמור את כלליה שהיו בחלקם גם עניינים כאלו שכללו לימוד ותפילה. גם כשעזב את הישיבה לא התרחק בכך צעד אחד מאבא שבשמים. הוא תמיד נשאר זמין אליו בכל מקום ובכל זמן, ומוכן תמיד לחדש את הקשר עם הבן שלו בכל עת שיחפוץ.

תחושה אחרת חלפה בנתי. כאילו משהו נמצא איתו כאן ביחד, מבין ואוהב אותו. תחושה שנוסכת רוגע ושלווה.

אמסלם סיים את תחנונו לפני הארון, נשק לפרוכת, צעד שלושה צעדים אחורה ולאחר מכן הסתובב והלך לנתי. "ישתבח שמו" אמר מלא באורות, כאילו יצא מפגישה עם סכום של מליון דולר. "עכשיו צריכים לחזור מהר ולהביא את הסירים למשפחת בלוך".

נתי ואמסלם יצאו מבית הכנסת וצעדו יחד על המדרכה. "תשמע נתי" פתח אמסלם מהורהר. "אתה בחור חכם, רציתי לשאול אותך באיזה עניין" אמר.

נתי נדרך בתוך תוכו. הנה זה קורה שוב, עוד פעם אמסלם טועה בו. אבל אם הוא יכול, מה אכפת לו לנסות לעזור לו? "מה העניין?" שאל.

"אבא שלי כבר אדם זקן" סיפר אמסלם. "וככל שעובר הזמן מתחיל להיות לו כבד כל הניהול של רשת המסעדות שלו".

נתי הקשיב "כן" אמר בעניין.

"אתמול הוא קרא לי לשיחה, והציע לי להיות המנהל הראשי במקומו על כל רשת המסעדות שלו" אמר אמסלם.

נתי נדרך על מקומו. "להיות הבעלים של כל רשת המסעדות 'אקזוטינה'?" הוא כמעט התעלף כשהוא שמע את זה. הציעו לאמסלם להיות המנהל של אחת מרשתות המסעדות הכי מצליחות בארץ! מדובר במאות אלפי שקלים שיתגלגלו לחשבון הבנק

שלו מידי חודש. לא עוד עבודות במטבח של קייטרינג שמריח כל היום משמן מטוגן ושאר תבלינים, לא עוד עבודות של משלוחים וסבלות של סחיבת הסירים לבית הלקוח, אלא עבודה יוקרתית ומסודרת כשמאות עובדים נמצאים מתחתיו ומסתכלים עליו 'הבוס הגדול' בחרדת קודש.

"כן" אמר אמסלם, "להיות הבעלים של כל הרשת וגם של כל חברות המזון שעובדות מטעמה".

"נו, זה נשמע מצויין. מה צריך יותר מזה?" שאל נתי.

"העניין הוא כזה" אמר אמסלם, "בגלל שהמסעדות של אבא שלי מוכרות כמסעדות גורמה מאד מצליחות, הן מופיעות במאגר בין לאומי של מסעדות גורמה בכל העולם - כמין גוף כזה שמאגד בתוכו את כל המסעדות היוקרתיות למקרים שאנשים חשובים מכל העולם מבקרים באחד מהאזורים שבו שוכנת מסעדה ונצרכים לאיזו ארוחה טובה, שאז הוא מיידע אותם על קיומה של המסעדה הקרובה אליהם. והגוף הזה מצריך לעבור כל מנהל של מסעדה הכשרה ובחינה אצל אחד ממבקרי המסעדות. שלו כדי להיכנס למאגר של המסעדות הזה" אמר

"זה מאגר שכזה חשוב להיות בו?" שאל נתי.

"בטח" ענה אמסלם. "עצם זה שהמסעדה שלך מופיעה באותו מאגר, מעלה את היוקרה שלה בכמה רמות למעלה. מדובר בעוד עשרות אלפי שקלים שמתווספים לחשבון הבנק שלך בכל חודש".

"נו, אז למה שלא תעשה את ההכשרה הזאת?" שאל נתי.

"אני אגיד לך..." אמר אמסלם מהורהר, "זה תהליך ארוך שמכיל הרבה חזרות לבחינות הללו עם כל מיני מורים פרטיים של החברה הזאת, ואחרי זה יש גם את הבחינות הפנימיות של המבקרים שבודקים אם אתה מספיק מוכן כדי לגשת למבחן, ואחרי כל זה יש את המבחן עצמו, שבו אתה נבחן אחד על אחד עם איזה שף בינלאומי שמבקש ממך להכין משהו מאד מסובך" אמר אמסלם.

נתי לא הצליח להבין מה מונע מאמסלם לגשת לרעיון הזה. "אבל מה אתה בלחץ? זה קטן עליך. אתה תעבור את זה תוך רגע על הפעם הראשונה" אמר.

"זה לא עובד בדיוק ככה" אמר אמסלם. "לא בודקים רק איך אתה מבשל. יש לזה כל מיני פרמטרים נוספים מעבר לכך, כל מיני דברים מוקרצים שרק הם יכולים לחשוב עליהם. כמו איך אתה נראה, מה סגנון הדבור שלך. ויתכן גם שף שיוודע לבשל טוב עוד יותר מהבוחן שלו, ובכל זאת לא יעבור את הבחינות כדי להיכנס למאגר, בגלל כל מיני סיבות שלטעמם הוא לא מספיק מתאים".

נתי גירד בצווארו, הוא לא הבין בדיוק על מה אמסלם דיבר, אבל העובדה שהאפשרות של תוספת חודשית כזאת גדולה עומדת לה מנגד, גרמה לו לראות כל סירוב כהחמצה להזדמנות פז שלא תחזור שוב. "תשמע, אני לא יודע בדיוק על איזו פרוצדורה מדובר" אמר וניסה להישמע כמה שיותר משכנע. "אבל אם תשאל אותי, כשאלו כל ההכנסות שצפויות לך על הצד שתעבור את ההכשרה הזאת, שווה כל טיפת זיעה שתזיל עליה, גם אם היא כזאת מטורפת".

הדברים חלחלו לתודעתו של אמסלם שהלך והביט על המדרכה שהתחלפה תחת רגליהם משורות לבנים לשביל חצץ שהוביל לכניסה למטבח. "הדברים שלך באמת נשמעים מאד משכנעים" אמר והביט בנוף. "האמת היא שההסתכלות לטווח הרחוק לא עמדה לי מול העיניים וכעת העמדת את הדברים בצורה הרבה יותר ברורה" אמר ושלח חיוך לעבר נתי. "אין עליך בעולם נתי. ידעתי!" קרא בהתלהבות והוריד תפיחת שכם מצלצלת על גבו של נתי.

נתי התנדנד במקומו, היה נדמה לו שעוד רגע הגב שלו מתפורר מרוב העוצמה של המכה. "בכיף" אמר מייצב את עמידתו, "אם אני יכול לעזור, למה לא?"

"ממש בחור זהב" אמר אמסלם והוציא את מפתחות המטבח מכיסו.

עם כל האי נוחות שגרמו המחמאות של אמסלם לנתי, היה בזה משהו נחמד. כמין תחושה נעימה ומלטפת, שהעניקה לו הרגשה של שייכות למקום שבו באמת מעריכים אותו ולא יכולים להסתדר בלעדיו.

הם נכנסו למטבח. אמסלם ניגש לעבר סיר הקוגל. ולאחר שטעם ממנו טעימה קטנה ויידא שהכל בסדר, עטף את ראשו מסביב בניילון נצמד, הרים אותו ויצא להניח אותו ברכב שבחניה, מוכן לצאת לחלק את המשלוח.

בימים הבאים אמסלם כמעט ולא היה בעבודה. לאחר ששכנע אותו נתי לעשות את ההכשרה, הוא החליט שהוא הולך על זה בכל הכוח. הוא היה משקיע ימים ולילות בשיעורים פרטיים עם המורה שיועד לו מטעם החברה. הוא דחס כמה שיותר שיעורים בפחות זמן כדי שיוכל לסיים את ההכשרה בזמן הקצר ביותר, ואי לכך לא יכל להתפנות לשהייה בקייטרינג במשך כל שעות היום. מידי פעם היה קופץ לקייטרינג כדי להתאמן על איזו נוסחת אפיה שקיבת בתור שיעורי בית, או לחילופין לבצע משלוחים של אוכל מוכן לבית הלקוח.

נתי היה זה שניהל את כל הקייטרינג במשך אותו הזמן, ועשה זאת במסירות וביעילות. הוא היה עונה לטלפונים מלקוחות, מבצע הזמנות, ומכין לבד את כל האוכל שנדרש. הכל, חוץ מהמשלוחים שדרשו נסיעה ברכב, שאותם הותיר לאמסלם לבצע.

יום אחד בעוד נתי חגור בסינר למותניו ומרדד חתיכת בצק ענקית, נשמעו דפיקות על דלת הקייטרינג.

מי יכול לדפוק על הדלת? תהה נתי. האדם היחיד שנכנס לפה הוא אמסלם, וגם הוא פותח את הדלת לבד עם המפתחות שלו. ואילו כל לקוח אחר שמבצע הזמנה, עושה זאת דרך הטלפון.

נתי הוריד את הכפפות מידי וניגש עם צרור המפתחות בידו לפתוח את הדלת. מבחין לפתע בחיוך הענק שנגלה לו מאחוריה, מתנוסס על גבי הפנים הזוהרות, שגרמו לו לחזור חודשיים אחורה.

"נתי!" קרא יעקב בקול.

נתי ההמום הביט בפניו של יעקב בפה פעור, שזה מיד קפץ על נתי וחיבק אותו בחוזקה, תוך כדי שהוא מעניק לו נשיקה בלחיו.

"כמה התגעגתי אליך" אמר יעקב אוחז בלחיו של נתי בין ידיו.

"גם אני מאד התגעגתי" אמר נתי, נזכר בתחושות שלא הרגיש הרבה זמן מאז השיחה שלו עם יעקב.

"כל כך רציתי לפגוש אותך והנה זה בסוף קרה" אמר יעקב. והיה נראה שהוא ממש שמח לראות את נתי.

נתי ממש התרגש שיעקב הגיע עד לקייטרינג כדי לפגוש אותו. "בא תיכנס" אמר והכניס את יעקב פנימה, מושיב אותו על שולחן שעליו היו פרוסים חתיכות בצק מרובעות.

"אז מה נשמע?" התעניין יעקב.

"ברוך ד'" השיב נתי ותלה את עיניו ביעקב שישב מולו. "וזהו, אני עדיין לא מאמין שבאת עד לכאן בשבילי" הוסיף שלא ממין העניין.

"עזוב שטויות" מחה יעקב בידו, "זה היה בשבילי, כבר המון זמן רציתי לראות אותך. עד מתי נוכל לתקשר כל הזמן רק דרך הטלפון" אמר.

"גם לי כבר נמאס" אמר נתי, "ממש כיף לראות אותך כאן".

יעקב הביט סביבו ובחן את המקום. "אז זה הקייטרינג שסיפרת לי שאתה עובד בו?" שאל.

"כן" אמר נתי. "הבעלים פה אדם ממש נחמד ונותן לי פה יד חופשית. הוא משוגע על בחורי ישיבות, וחושב שאני איזה צדיק הזוי" צחק נתי.

"גם בשבילי אתה צדיק הזוי" אמר יעקב.

"אוי, נו באמת" מחה נתי והסית את נושא השיחה. "אז מה קורה אתך היום, עדיין מלמד בישיבה?" שאל.

"כן, עדיין בישיבה. וברוך ד' זכיתי שלבן הגדול שלי יש עוד שבוע בר מצווה".

"אני לא מאמין" קרא נתי, "הוא כבר בן שלוש עשרה?"

"כן כן, ראית מה זה. אני זוכר כאילו רק אתמול הייתי בעל טרי שרץ עם אשתו לחדר לידה. והנה כבר עברו להם שלוש עשרה שנים. הזמן ממש בורח לנו בין הידיים, וצריכים לנסות לחטוף מה שרק אפשר" אמר יעקב.

נתי הביט על ברכיו. הזמן באמת בורח מבין הידיים. כמה השתנה בזמן שלא היה בישיבה. כמה למד להכיר מיהו באמת. מה הוא עושה כי מרגיש מחובר לכך מעצמו, ומה הוא עושה סתם כך, כי זה מה שהאווירה סביבו דוחפת אותו לעשות.

"ומה אתך?" שאל יעקב. "מתי אתה חוזר לישיבה? קשה לי בלעדיך".

השאלה הכתה בנתי בלי שהיה מוכן לה, כמו גוש קרח קר בפנים. המחשבה על המבט של ר' גדליה ברגע שיחזור העבירה צמרמורת בצווארו. לא. הוא לא מסוגל.

"אני לא חוזר לישיבה" אמר בלי להביט ביעקב. "אני מרגיש על עצמי שהתקופה הזאת נתנה לי להכיר מי אני באמת. עד כמה אני באמת מרגיש בתוכי מחובר לאלוקים, אם בכלל. ומה עשיתי סתם ללא שום חיבור, אלא רק כי הישיבה דרשה זאת ממני" אמר נתי. "אז נכון שאני לא מושלם בהכל ויש הרבה דברים שאני לא בסדר בהם. אבל אני חי את החשבון שלי עם אלוקים. שזה חשבון שקיים רק ביני לבינו ואף אחד אחר לא יכול לגעת בו ולקטוע אותו".

יעקב שתק והביט בנתי. הדברים של נתי הרגיעו אצלו איזו פינה חסרת שקט בלב. הוא נורא התפלא לשמוע את נתי מדבר כך. מבחור זרוק שלא היה אכפת לו מה קורה עם עצמו, לשמוע כאלה דברים של אדם מיושב בדעתו שידע מה מוטל עליו ומהי מערכת היחסים בינו לבין בוראו. "וזהו. אני ממש שמח לשמוע שהתקופה הזאת עשתה לך טוב" אמר יעקב.

"האמת שכן" אמר נתי, "היא עשתה המון".

יעקב התרומם על רגליו והתבונן על חתיכות הבצק שהיו פרוסות על השולחן לידו. "אולי תעשה לי סיור קטן כאן ותראה לי מהם הביצועים שאתה יודע לעשות" הציע והביט בנתי.

"אתה רוצה לראות?" שאל נתי וצמצם את עיניו בשובבות.

"נראה אותך מצליח להפתיע אותי" התגרה יעקב.

נתי נהנה מהאתגר. תוך רגע הוא נכנס למצב פעולה. מיד ניגש לסיר שהיה מונח על הכיריים ושפך ממנו לתוך כלי גדול רסק עגבניות מיוחד שהכין. אחר כך שפך בעזרת מצקת מעט רסק על כל אחד מפרוסות הבצק שהיו מונחים על השולחן, הוציא מהמקרר גבינה צהובה מפוררת ופיזר אותה מעל הרסק. לאחר מכן רץ למדפי התבלינים והביא קופסא בידו, שופך ממנה כמות נכבדה על כל אחד מהפרוסות. ולאחר שסיים סגר את הבצק בקשר מיוחד, פיזר מעליו קצת שומשום וקצח והכניס לתוך התנור. "חכה תראה" אמר ליעקב.

כעבור רבע שעה הוציא נתי מהתנור תבנית מלאה בכיסני פיצה ונתן ליעקב לטעום ולשמוע את חוות דעתו.

"וואו. זה ממש מיוחד" התענג יעקב. "זה הסמבוסק פיצה הכי טעים שאכלתי בחיים שלי".

נתי עמד בצד וספג את המחמאות. "תודה, תודה" אמר בשמץ של מבוכה.

"בקצב הזה אני חייב לנסות את כל התפריט שאתה יודע להכין" אמר יעקב.

"אתה מוזמן תמיד" השיב נתי.

יעקב חך בזקנו הצמוד. "יש לי רעיון" אמר.

נתי נדרך ויעקב המשיך. "שבת הבאה זו השבת בר מצווה של הבן שלי. ואני מתכנן לעשות קידוש גדול בבית הכנסת אחרי העלייה לתורה, ואני צריך להזמין סיר טשולנט לכמות של חמישים מנות. תוכל להכין לי?"

הפנים של נתי קרנו מאושר ברגע ששמע את ההצעה. "בטח!" הוא אמר מיד. "סיר טשולנט חמישים מנות לשבת הבאה, עלי. סגור." פסק.

"אין עליך בעולם" אמר יעקב.

"בכיף" אמר נתי.

יעקב קרב לנתי ונתן לו חיבוק גדול. "היה לי ממש כיף לראות אותך. אני גם רוצה לראות אותך בבר מצווה" אמר.

"גם לי היה כיף. תודה יעקב." החזיר נתי.

"אנחנו עוד נתראה. עכשיו גם יש לנו סיבה".

"היה שווה הכל בשביל זה" אמר נתי.

יעקב חצה את המטבח ונעמד בפתח הדלת. "להתראות" אמר מנופף לעבר נתי בידו ולאחר מכן יצא מהמטבח.

בערב הגיע אמסלם, מותש אחרי יום לימודים מפרך. "הי אמסלם מה נשמע" קרא נתי ממקומו על יד הקרש חיתוך.

"הכל בסדר" ענה אמסלם. אבל משהו בהבעת פניו רימז לנתי שלא הכל כשורה.

"איך היה בשיעורים היום?" שאל נתי.

אמסלם התנשף וגרר כיסא של 'כתר' שהיה מונח לידו והתיישב עליו. "מה אני אגיד לך" אמר, "נפלתי על מורה מה זה מעצבן".

"באמת?! תמה נתי. למה?"

"הוא בן אדם מאוד ביקורתי וקשוח. אפילו אחד התלמידים שעשה את אותה הכשרה כמוני אצל מורה אחר באותו מטבח, הודה שהיחס שלו כלפי חריג מאד".

"אוהו. אז מה אתה מתכנן לעשות?" שאל נתי.

"אני לא יודע. בינתיים אני ממשיך, והשאר ד' יעזור" אמר אמסלם.

נתי הסתבך עם סבך של עלי כוסברה שבדיוק הוציא משרייה בסבון.

"איך היה אצלך" התעניין בנתי.

"שבח לבורא" אמר נתי. "היום בא לבקר אותי כאן האברך שלמד איתי בישיבה".

"ההוא שמתקשר אליך כל הזמן" שאל אמסלם.

"כן" ענה נתי. "והוא ביקש ממני להכין סיר טשולנט לשבת בר מצווה של הבן שלו".

"יפה" אמר אמסלם, "אתה בטח תסתדר עם ההזמנה הזאת מצויין".

"בעזרת ד'" הוסיף נתי בחיוך.

הימים עברו. נתי הכין את ההזמנה ליעקב, ועשה זאת במקצועיות מדהימה שגרמה לכל הסועדים בקידוש ללקק את האצבעות. המחמאות וטפוחות השכם הגיעו מיד על נתי שנכח גם הוא במקום, ואפילו הרב של בית הכנסת רצה להזמין ממנו סיר שלם לרגל ה'שלום זכר' של בנו.

היה זה בשעות הערב המוקדמות של יום ראשון, יום אחרי השבת בר מצווה של יעקב. נתי היה במטבח לבדו, דבר שנהיה כבר חלק מהשגרה בשבועות האחרונים. ולפתע פתאום בלי הודעה מוקדמת נפרצה דלת המטבח ואמסלם עמד בפתח.

נתי הביט בתדהמה באמסלם בעקבות הכניסה הכל כך לא שגרתית. והיה נראה שהוא נורא נסער.

"זהו זה, נשבר לי!" אמר אמסלם בעצבים, וזרק את מפתחות הרכב על השולחן.

"מה קרה?" שאל נתי מודאג.

"נמאס לי ממנו, סופית!" אמר אמסלם.

"ממי?" שאל נתי.

"מהמורה המטורלל שלי" רטן אמסלם. "היום הוא בא אלי עם דרישה משוגעת חדשה. אחרי שכבר עברתי את המבחנים הפנימיים, ואחרי שאני כבר מתכונן חודש לבחינה שאמורה להיות לי שבוע הבא על מתכון מסויים, הוא מגיע שבוע לפני הבחינה ומחליף לי את המתכון למתכון קשה פי עשר, שדורש חודשיים שלמים כדי ללמוד את הנוסחה שלו כמו שצריך".

"למה הוא עשה את זה?" שאל נתי.

"זהו, שהתשובה לכך עוד יותר מעצבנת" אמר אמסלם. "האדם הזה רודף כבוד ותהילה, והעובדה שהוא מגיש תלמידים לבחינה על כאלה מתכונים מסובכים מעלה בביכול את היוקרה שלו, כאילו הוא מלמד בסטייל" אמר בבוז.

אמסלם פלט אנחה כבדה מפיו. "זהו" אמר, "אני אתו גמרתי. אני מתקשר להודיע לו עכשיו שאני עוזב בזה הרגע את הלימודים. לא אכפת לי מכל מה שהם מציעים לי. יש גבול עד כמה אפשר להתעלל בבן אדם ולעשות עליו קופה. אם מישהו רוצה כבוד, שלא יעשה את זה על חשבוני!" פסק בנחרצות, בעודו מתיז גיצים של רוק מפיו בהסטריה.

"גם כן כבוד הוא רוצה, נראה איזה כבוד יהיה לו שישמעו שהוא ככה מבריא תלמידים" רטן בכעס והוציא את הטלפון מכיסו לחייג למורה שלו להודיע לו על עזיבת הלימודים.

"אל תעשה את זה" עצר אותו נתי.

"למה?" שאל אמסלם, אצבעו רופפת מעל סמל החיוג.

"לא חבל שתהרוס לעצמך השקעה שעמלת עליה כל כך הרבה זמן?"

אמסלם היה נשמע נואש. "אין לי ברירה. אם הם רוצים טובות שיעשו את זה על חשבונם, לא על חשבוני" אמר.

"לפעמים אדם חושב שהוא עושה טובה לאחרים" אמר נתי, "אבל האמת היא שהוא עושה טובה רק לעצמו".

המילים שהשמיע עמדו בחלל החדר וחדרו אט אט לתודעתו, מציפים במוחו של נתי רגעים שכבר הספיק לשכוח.

"לפעמים אדם חושב שהוא עושה טובה לאחרים, אבל האמת היא שהוא עושה טובה רק לעצמו" אמר יעקב.

הם יושבים על שפת האגם, רוח קרירה נושבת סביבם. הוא טומן את סנטרו בין ידיו כשיעקב מניח יד על כתפו ואומר "מה אכפת לך איך ר' גדליה ירגיש, אתה לא אמור להסתכל עליו בכלל. אל תיתן לזה להרוס לך ת'חיים".

הוא באמת לא רוצה להרוס לעצמו את החיים. במיוחד לא אחרי שהבין איזה קשר קיים בינו לבין אבא שבשמים. קשר תמידי של אהבה, שאף אדם בעולם לא יוכל לעולם לקטוע, שאף משפט בעולם לא יוכל לנתק. קשר שמתקיים רק בינו לבין בוראו. שאף משגיח לא יודע מה קורה בתוכו, ואף אדם לא מבחין בסערות שהוא מחולל מתחת לפני השטח.

זה קשר ששייך רק לו. שמוביל ומדריך את החיים שלו. כל תפילה שהוא קם בבוקר, כל מצווה שהוא מקיים וכל מילה של תורה שהוא לומד, לא נועדו כדי להשביע את רצונו של ר' גדליה או של כל אדם אחר מהסובבים אותו. אין להם מושג מהי מערכת היחסים בינו לבין אבא שבשמים, וגם לעולם לא יהיה להם. לא להם ולא לאנשים הקרובים לו ביותר. כי היא חלק מהחיים הפרטיים שלו, והוא לא מוכן לפספס אותם בגלל שום אדם בעולם.

אמסלם הביט בנתי בדממה והוריד לאט את הטלפון.

לפתע דפיקות נשמעו בדלת ויעקב עמד בפתח. "שלום נתי. באתי להחזיר לך את הסירים מהשבת" אמר, מחזיק את הסירים בידו.

נתי הביט בשעון היד שלו, השעה שמונה. עוד מעט מתחיל סדר שלישי בישיבה. "יעקב" פתח נתי, "אתה בדרך לישיבה?" שאל.

"כן" השיב יעקב בפשטות.

"יש לך מקום ברכב לעוד אחד?"

יעקב הרים את עיניו לאיטו והביט בנתי, שזה תלה בו את עיניו והביט בו בחזרה. מסתכלים אחד על השני מספר רגעים בדממה מוחלטת שמילאה את האוויר. זוג העיניים השותקות שלא אמרו מילה, סיפרו זו לזו סיפור שלא נאמר מעולם.

